

Sygn. akt IV Ka 423/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Waldemar Majka,

SSO Adam Pietrzak

Protokolant:

Marcelina Żoch

przy udziale Zuzanny Waneckiej – Kalisz Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do

Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 r.

sprawy M. J.

syna T. i A. z domu R.

urodzonego (...) w J.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 marca 2018 r. sygnatura akt II K 583/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 423 /18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył M. J. o to, że w dniu 25 maja 2017 r. w B., w woj. (...), po uprzednim użyciu przemocy w postaci przyciskania rękoma szyi i przytrzymywania rąk P. K., dokonał następnie na jego szkodę kradzieży telefonu komórkowego marki E. wartości 80 zł, tj. o czyn z art. 280§1 kk ;

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 20 marca 2018 roku, sygn. akt II K 583 /17:

I. oskarżonego M. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 280§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności ;

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. J. zaliczył okres zatrzymania oskarżonego od 25 do 29 maja 2017 r. ;

III. na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego M. J. zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego P. K. w wysokości 500 (pięciuset) zł ;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 723,24 złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu M. J. ;

V. zwolnił oskarżonego M. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierzył mu opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Apelujący obrońca na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 3, wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony dokonał zaboru telefonu komórkowego pokrzywdzonego po uprzednim użyciu wobec niego przemocy, w sytuacji, gdy wszechstronna analiza zeznań świadków P. K., M. K. i D. M. prowadzi do wniosku, że oskarżony dopuścił się co najwyżej wykroczenia kradzieży z art. 119 § 1 k.w.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 2 k.k. apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 119 k.w. i wymierzenie kary przewidzianej w tym przepisie, którą Sąd uzna za stosowną,

ewentualnie,

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew jej twierdzeniom kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała niepodważalnie, iż Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Obszerne uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, wykazało ono, iż ustalenia faktyczne odpowiadają kompleksowej ocenie dowodów, przez co podlega pełnej aprobacie sądu odwoławczego.

Sąd Rejonowy ocenie poddał wyjaśnienia oskarżonego, słusznie krytycznie odnosząc się do linii obrony, jako infantylnej próby uniknięcia odpowiedzialności karnej, tj. jakoby to oskarżony nie stosował wobec pokrzywdzonego

przemocy, a jedynie „użył sobie” jego telefon by zadzwonić. Gdyby oskarżony znajdował się w ważnej potrzebie i pożyczył telefon tylko dla jednorazowej pilnej rozmowy, jak sam twierdzi, to przecież po wykonaniu rozmowy mógł oddać telefon pokrzywdzonemu, czego nie uczynił, telefon został odzyskany dopiero przez policję. Skoro pokrzywdzony miał wydać telefon dobrowolnie, to dlaczego miałby następnie oskarżonego atakować piłą, tego oskarżony wyjaśnić nie potrafi (wyjaśnienia k. 37akt).

Nie ma w sprawie żadnych uzasadnionych powodów by powątpiewać w prawdomówność pokrzywdzonego i tym samym wiarygodność jego zeznań. Niepełnosprawny pokrzywdzony 79 - letni P. K. jednoznacznie, konsekwentnie i kategorycznie opisał okoliczności dokonanego na nim rozboju. Wskazał na oskarżonego M. J. (jako znanego mu sąsiada, który nachodził go w mieszkaniu, niepokoił i wcześniej okradał), który w godzinach rannych zaatakował go w garażu, żądał wydania 50 złotych, wobec odmowy wyzywał wulgarnie, pokrzywdzony bronił się piłą i nawet skaleczył oskarżonego, ale tenże wykorzystując przewagę fizyczną złapał pokrzywdzonego za odzież, przyciskał rękoma szyję i przytrzymał ręce, obszukał odzież i zabrał telefon. To, że pokrzywdzony się bronił i piłą skaleczył oskarżonego, wynika tak z wyjaśnień oskarżonego jak też z fotografii wykonanej bezpośrednio po zatrzymaniu M. J., ukazującej charakterystyczne dla piły skaleczenie oskarżonego okolicy łokcia (k. 30). Podjęcie przez pokrzywdzonego takiej próby obrony przed oskarżonym ewidentnie dowodzi odpowiedzi na dotychczasową agresję oskarżonego i żądanie pieniędzy, czyniąc w pełni wiarygodnymi zeznania pokrzywdzonego co do przebiegu zdarzenia. W garażu nie było innych osób, więc opis zdarzenia wynikający z relacji świadków pośrednich M. K. i D. M., które usłyszały od zdenerwowanego pokrzywdzonego o zdarzeniu, z oczywistych względów może się różnić.

Tak więc poczynione ustalenia faktyczne w sposób jednoznaczny dają podstawę dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i zawinienia co do popełnienia występku rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 1kk, czyniąc tym samym zaskarżony wyrok w pełni prawidłowym.

Wyczerpująca i spełniająca wszystkie wymogi art. 53 kk pozostaje również argumentacja wyroku w zakresie wysokości orzeczonej kary 3-letniego pozbawienia wolności. Słusznie Sąd Rejonowy podkreślił, iż o bardzo znaczącym stopniu społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego przesądzają okoliczności przedmiotowe działania oskarżonego, który na ofiarę wybrał sobie niepełnosprawnego, będącego w podeszłym wieku sąsiada, który będąc zaatakowany w garażu (tj. odosobnionym miejscu) nie miał szansy obrony. Jakkolwiek wymierzono karę 3-letniego pozbawienia wolności (tj. w dolnym ustawowym progu zagrożenia z art. 280 § 1 kk, przy maksymalnym 12 letnim pozbawieniu wolności) to przy braku apelacji na niekorzyść oskarżonego zgodzić się należy, że mimo uprzedniej wielokrotnej karalności sądowej oskarżonego za przestępstwa podobne przeciwko mieniu to kara odpowiednio wychowawcza dla oskarżonego jak i w rozumieniu prewencji ogólnej, jej wykonanie powinno wdrożyć oskarżonego do poszanowania norm prawa, a także uzmysłwić naganność popełnionego przestępstwa. Brak jest także jakichkolwiek podstaw faktycznych dla czynienia jakiegokolwiek korekty wyroku na korzyść oskarżonego, skoro nie występują w sprawie okoliczności dlań łagodzące.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk , uznając iż oskarżony z powodu braku majątku i dochodów, kosztów tych nie będzie w stanie ponieść.